

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Česká republika – Drážní úřad**
sídlem Wilsonova 8, Praha 2
zastoupen JUDr. Jaromírem Císařem, Ph.D., advokátem
sídlem Hvězdova 2b, Praha 4

proti
žalovanému: **Národní úřad pro kybernetickou a informační bezpečnost**
sídlem Mučednická 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, č. j. 380/2023-NÚKIB-E/105, sp.
zn. 105 – 1051/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 7. 2022, č. j. 8217/2022-NÚKIB-E/210 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 25 odst. 5 písm. h) zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů (zákon o kybernetické bezpečnosti). Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako správce významného informačního systému v rozporu s § 13 odst. 4 zákona o kybernetické bezpečnosti neoznámil do dne 22. 3. 2021 provedení úkonů popsanych v bodech č. 1 a č. 3 reaktivního opatření žalovaného ze dne 12. 3. 2021, č. j. 2377/2021-NÚKIB-E/350 (dále jen „reaktivní opatření“), a jejich výsledek žalovanému. Za spáchání přestupku uložil žalovaný žalobci pokutu ve výši 150 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. O rozkladu žalobce rozhodl ředitel žalovaného tak, že jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

2. Žalobce uznává, že naplnil formální znaky skutkové podstaty vytýkaného přestupku. Je však přesvědčen, že pokuta, kterou mu žalovaný uložil, je vzhledem k povaze, závažnosti a okolnostem přestupku zjevně nepřiměřená. Žalovaný výši pokuty neindividualizoval a nezohlednil konkrétní skutkové okolnosti přestupku. Žalobce proto napadá výroky II. a III. prvostupňového rozhodnutí, kterými došlo k uložení pokuty a povinnosti nahradit náklady řízení.
3. Žalobce uvádí, že sám sebe označil za správce významného informačního systému označeného jako „IceWarp - elektronická pošta“ ve smyslu § 2 písm. d) zákona o kybernetické bezpečnosti. Žalovaný opatřením obecné povahy stanovil reaktivní opatření k zabezpečení informačních systémů nebo sítí a služeb elektronických komunikací před kybernetickým bezpečnostním incidentem v souvislosti se zranitelnostmi Microsoft Exchange Server. Reaktivní opatření ukládalo dotčeným orgánům a osobám (včetně žalobce) povinnost provést ve stanovené lhůtě a) identifikaci Microsoft Exchange Server, b) byl-li Microsoft Exchange Server identifikován, povinnost postupovat dle písm. a) - h) reaktivního opatření, c) nebyl-li Microsoft Exchange Server identifikován, informovat o tomto zjištění žalovaného.
4. Reaktivní opatření se tedy týkalo výhradně zranitelnosti Microsoft Exchange Server. Bylo to první setkání žalobce s reaktivním opatřením žalovaného. Žalobce se mylně domníval, že se na něj reaktivní opatření nevztahuje, neboť žalovanému oznámil informace o své elektronické poště a žalobce nedisponuje řešením Microsoft Exchange Server. V důsledku toho žalobce žalovanému neoznámil, že Microsoft Exchange Server vůbec není součástí jeho informačního systému nebo sítě elektronických komunikací. Skutečnost, že žalobce provozuje pouze mailové řešení IceWarp, poté žalovaný sám zjistil podle MX záznamů pro doménu ducr.cz. Neprodleně poté, co se žalobce o svém pochybení z příkazu dozvěděl, provedení reaktivního opatření oznámil.
5. Žalobce uvádí, že při individualizaci sankce je třeba zohlednit především intenzitu skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě, a reflektovat také princip spravedlnosti. Žalovaný při ukládání sankce

vzal v úvahu řadu polehčujících okolností. Nepřihlédl ovšem k tomu, že pochybení žalobce nespočívalo v neprovedení konkrétního úkonu, který by zabránil kybernetickému útoku či odvrátil případnou kybernetickou hrozbu, ale pouze v neoznámení, že jeho kritická infrastruktura nemůže být ohrožena, neboť Microsoft Exchange Server není vůbec součástí mailového řešení žalobce. Tuto informaci přitom mohl žalovaný získat vlastní činností, což ostatně učinil.

6. Žalovaný zcela odmítl argument žalobce, že v rozhodném období byla celá společnost zasažena pandemií Covid-19 a souvisejícími opatřeními, která činnost žalobce mimořádně ztížila. Reakce na reaktivní opatření nebyla nijak složitá, pro žalobce však bylo v době výpadku zaměstnanců obtížné zkontrolovat, zda byl úkol, jenž je navíc mimo standardní náplň práce zaměstnanců žalobce, řádně splněn. Žalobce vykonává svou působnost v oblasti drah a problematika kybernetické bezpečnosti mu není nikterak blízká. Ze strany Ministerstva vnitra nebyla vydána na věc dopadající metodika.
7. Žalovaný uvedl, že pokutu vyměřil z rozpočtu žalobce, který pro rok 2022 činil 105 459 000 Kč. Tyto prostředky jsou však účelově vázány na povinnosti vyplývající z náplně jeho činnosti, zejména platy zaměstnanců. Pokuta 150 000 Kč je proto mimořádným zásahem do poměrů žalobce, který může negativně ovlivnit jeho fungování. Pokutu ve výši 150 000 Kč nelze považovat za sankci ve spodní hranici zákonem stanovené sazby.
8. Nestanovením spodní hranice výše pokuty zákonodárce projevil vůli, aby v individuálních případech se zanedbatelnou společenskou škodlivostí sankce ukládána nebyla, nebo aby byla ukládána sankce velmi nízká. Žalovaný měl na základě uvedeného a polehčujících okolností, které sám shledal (nebyla způsobena škoda a žalobce bezprostředně po zahájení řízení o přestupku zjednal nápravu), aplikovat § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), a od sankce upustit. Namísto toho ovšem žalovaný akcentoval represivní funkci pokuty. Žalobce proto navrhuje, aby soud změnil výrok II. prvostupňového rozhodnutí tak, že se upouští od uložení pokuty, a aby soud zrušil výrok III. prvostupňového rozhodnutí, kterým se stanoví povinnost nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný je přesvědčen, že žalobní argumentace se shoduje s argumentací žalobce ve správním řízení. Tou se žalovaný zabýval již v napadeném rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že měl za to, že se na něj povinnost uvedená v reaktivním opatření nevztahuje, považuje žalovaný za účelové. Reaktivní opatření jasně stanoví povinnost i subjektům, které Microsoft Exchange Server neprovozují.
10. To, že se jednalo o první reaktivní opatření, se kterým se žalobce setkal, není pro posouzení věci relevantní. Žalovaný sice dokázal sám zjistit, že Microsoft Exchange Server není součástí významného informačního systému, jehož je žalobce správcem, tato informace však sama o sobě nenahrazuje včasné oznámení provedení reaktivního opatření povinným subjektem. Zcela absurdní je pak představa, že žalovaný sám požadované informace zkontroluje u všech povinných subjektů. Obdobně žalovaný zhodnotil i to, že žalobce provedení reaktivního opatření dodatečně oznámil. Žalovaný v kritické době informaci neměl k dispozici a nevěděl, zda žalobce vzal existenci reaktivního opatření na vědomí. Včasná komunikace mezi povinnými subjekty a žalovaným je pro ochranu kybernetické bezpečnosti zásadní. I když nevznikla v důsledku jednání žalobce škoda, chráněný zájem byl přesto porušen, jelikož komunikace byla zpřetrhána. Jednání žalobce tedy bylo škodlivé.

11. Žalovaný zohlednil zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. V případě úmyslného jednání by uložil sankci vyšší. Kybernetická bezpečnost je zpravidla ohrožena více v době krize. Pandemickou situaci tedy nelze zohlednit jako polehčující okolnost. Sankci nelze považovat za nepřiměřenou proto, že s ní žalobce v rámci rozpočtu nepočítal. Pokuta je z povahy věci sankcí a pachatel jí tedy musí pociťovat, aby splnila svůj účel. Žalovaný poukázal na současný vývoj právní úpravy, směřující ke zpřísnění sankcí v odvětví kybernetické bezpečnosti, což dokládá společenský význam chráněného zájmu. Dle žalovaného argumenty žalobce neodůvodňují snížení uložené pokuty, a proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
12. Žalobce v replice setrval na své argumentaci. Žalovaný ve svém vyjádření podle něj opakuje již v napadeném rozhodnutí uvedené argumenty. Žalobce poukazuje na to, že nelze odůvodňovat výši uložené pokuty budoucí (možnou) úpravou. Argumentace žalovaného pravděpodobným budoucím zpřísněním sankcí v oboru kyberbezpečnosti je proto nepřijatelná.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
14. Žaloba **není** důvodná.
15. Žalobce nezpochybňuje, že naplnil skutkovou podstatu daného přestupku, neboť dle uvedeného reaktivního opatření byl povinen provést ve stanovené lhůtě identifikaci Microsoft Exchange Server, a pokud Microsoft Exchange server nebyl identifikován, měl o tom ve stejné lhůtě informovat žalovaného, což neučinil. Předmětem sporu mezi stranami je pouze výše sankce a úhrada nákladů řízení. Je přitom nutné rozlišit žalobní námitky směřující vůči zákonnosti uložené sankce, kdy soud zkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo je nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 – 133), a námitky směřující vůči přiměřenosti uložené sankce, kdy soud na návrh žalobce dle § 78 odst. 2 s. ř. s. do určité míry nahrazuje správní uvážení a zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36).
16. Z hlediska zákonnosti uložené sankce musí správní orgán uvést veškeré okolnosti, které zohlednil při určení druhu a výměry správního trestu, ať již je zohledňoval ve prospěch či neprospěch pachatele, popř. okolnosti, na které poukazoval v řízení obviněný, avšak správní orgán je nehodnotil ani ve prospěch, ani v neprospěch pachatele. Své úvahy musí správní orgán srozumitelně a logicky zdůvodnit, neboť jedině v takovém případě bude jeho správní uvážení přezkoumatelné.
17. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí (s nímž se v napadeném rozhodnutí předseda žalovaného v podstatě ztotožnil, neboť argumentace žalobce se po dobu správního řízení neměnila) k závažnosti přestupku uvedl, že došlo k ohrožení právem chráněného zájmu na účinné a rychlé kontrole provádění vydaného reaktivního opatření prostřednictvím

efektivního komunikačního kanálu mezi žalovaným a žalobcem, a tím také zájmu na zajišťování kybernetické bezpečnosti. K přímému ohrožení zákonem chráněného zájmu došlo tím, že byl porušen přímý tok informací a zpětné vazby ze strany žalobce. Tyto informace jsou důležité pro rozhodování o dalším plošném postupu žalovaného v případech kybernetického bezpečnostního incidentu a přesné jsou pouze v případě, že jsou zaslány ve vymezeném termínu a jsou co nejucelenější a od všech povinných subjektů. Škodlivý následek proto nastal bez ohledu na to, že v důsledku porušení povinnosti žalobce nedošlo k přímému vzniku škody.

18. Závažnost jednání dle žalovaného snižuje to, že žalobce po zahájení přestupkového řízení vydáním příkazu zjednal nápravu a oznámil žalovanému provedení reaktivního opatření a jeho výsledek, reaktivní opatření bylo vydáno opatřením obecné povahy a nikoliv individuálním rozhodnutím a od spáchání přestupku do zahájení řízení uplynulo přibližně 12 měsíců. Coby polehčující okolnosti vzal žalovaný v úvahu, že žalobci nebyl zaslán upozorňující e-mail, povinným subjektem dle zákona o kybernetické bezpečnosti byl žalobce po krátkou dobu a jedná se o jeho první přestupek na tomto úseku.
19. Žalovaný neposoudil jako polehčující okolnost, že ke spáchání přestupku došlo v době pandemie nemoci Covid-19; k tomu by přistoupil pouze v případě vysoce extrémních individuálních okolností, neboť žalobce má povinnost reagovat na zákonem uložené povinnosti i v této době. Pokud žalobce běžně provozoval svoji činnost, i když s velmi omezeným počtem zaměstnanců, a úplně nevypnul svoji informační infrastrukturu, pořád byl vystaven kybernetickým hrozbám a má povinnost jim předcházet. Předseda žalovaného k tomu v napadeném rozhodnutí dodal, že citlivost a nutnost ochrany informačních systémů se v tomto období nezměnila, naopak právě v době krize jsou vybrané systémy více ohroženy.
20. Nevědomá nedbalost je dle žalovaného forma zavinění u fyzické osoby, u právnických osob se nevyžaduje. Nejedná se dle žalovaného o polehčující okolnost stejně jako absence škody – podstatné je, že jednání žalobce mělo shora popsané škodlivé účinky.
21. Při stanovení výše sankce vycházel žalovaný z rozpočtu žalobce 105 459 000 Kč. Skutečnost, že žalobce nepočítal s uloženou sankcí a nezahrnul ji do svého rozpočtu, dle žalovaného není podstatná. Sankce je vzhledem k finančním prostředkům, kterými žalobce disponuje, přiměřená. Žalovaný zdůraznil vedle represivní funkce také preventivní funkci sankce, která musí být uložena v takové výši, aby na všech úrovních vedení žalobce nebyly jeho povinnosti ve vztahu ke kybernetické bezpečnosti zlehčovány.
22. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný se všemi okolnostmi, které žalobce zmiňuje v žalobě (a ostatně zmínil i v odvolání), poměrně pečlivě zabýval a řadu z nich také při úvahách o závažnosti přestupku, resp. jako polehčující okolnosti, zohlednil. Žalovaný jako polehčující okolnost nezohlednil, že omisivní jednání žalobce nespočívalo v tom, že žalobce neprovedl konkrétní opatření, kterým by zabránil kybernetickému útoku či odvrátil případnou kybernetickou hrozbu. Žalovaný ovšem srozumitelně vysvětlil, že z hlediska odpovědnosti za přestupek a vzniku škodlivého následku je rozhodující, že žalobce na reaktivní opatření nezareagoval a včas neposkytl potřebné informace, na základě kterých žalovaný vyhodnocuje vzniklou kybernetickou hrozbu (zranitelnosti Microsoft Exchange Server) a v co možná nejkratším čase musí na základě poskytnutých informací od povinných subjektů také tyto informace analyzovat a rozhodnout o tom, která opatření je nutné v souvislosti s touto hrozbou přijmout. Z tohoto hlediska proto není absence škody v podobě např.

skutečného kybernetického útoku na informační systém žalobce (potažmo prostřednictvím něj případně na jiné složky) polehčující okolností. Dle krajského soudu jde o úvahy v mezích správního uvážení logické a dostatečně odůvodněné. Žalovaný jistě v případě pochybení jednoho subjektu může do určité míry požadované informace získat sám s využitím vlastních analytických prostředků. V případě pochybení většího množství povinných subjektů však toto v reálném čase prakticky možné není, což taktéž žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil.

23. Obdobné lze uvést k argumentaci žalobce probíhající pandemií nemoci Covid-19. Žalovaný připustil, že by tuto skutečnost mohl zohlednit v případě, že by žalobce byl pandemií zásadně ovlivněn, resp. pokud by jeho činnost byla zásadně omezena. Žalobce k tomu ovšem ve správním řízení a ani v řízení před soudem nic konkrétního neuváděl. Žalovaný přitom vyzdvihl, že splnění reaktivního opatření bylo pro žalobce relativně jednoduchým úkolem, který spočíval ve vyplnění příslušného formuláře a jeho odeslání žalovanému.
24. Nastíněné úvahy vedly žalovaného k uložení sankce ve spodní pětíně zákonného rozpětí. Vycházel přitom z rozpočtu žalobce, který pro rok 2022 činil 105 459 000 Kč, a úvahy, že pro naplnění smyslu sankce je třeba ji uložit v takové výši, aby žalobce do budoucna věnoval plnění svých povinností dle zákona o kybernetické bezpečnosti náležitou pozornost. Sankce tedy byla uložena ve výši přibližně 1 ‰ rozpočtu žalobce. Obecná a blíže neodůvodněná námitka, že sankce v této výši je „mimořádným zásahem do poměrů žalobce, který může negativně ovlivnit jeho fungování“, proto dle krajského soudu nemůže obstát. Uvedené lze uzavřít tak, že z hlediska zákonnosti pokuta uložená žalovaným ob stojí.
25. Žalobce má za to, že žalovaný měl od sankce upustit v souladu s § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Upuštění od uložení správního trestu je ovšem institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen využít, pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky (VETEŠNÍK, Pavel. § 43 [Upuštění od uložení správního trestu]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 349, marg. č. 2.). Na upuštění od sankce tedy neměl žalobce nárok. Žalovaný pak v obou rozhodnutích upuštění od potrestání zvážil a dospěl k závěru, že v posuzované věci okolnosti pro upuštění od potrestání dány nejsou. Ani v tomto ohledu žalovaný nevybočil ze zákonných mezí.
26. Soud konečně souhlasí se žalobcem, že při určování výše sankce nelze přihlížet k budoucí, prozatím neúčinné právní úpravě. Žalovaný ovšem z této úpravy při výměře sankce nevycházel, zmiňuje ji až ve vyjádření k žalobě. Tato argumentace tak nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv.
27. Navazující otázkou je přiměřenost uložené sankce. Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Soud nemůže přistoupit k soudní moderaci pokaždé, pokud se mu výše pokuty jeví jako nepřiměřená. Zákonným požadavkem je, aby správním orgánem uložený trest byl zjevně nepřiměřený, tedy takový, který vzhledem k okolnostem konkrétního případu výrazně, silně vybočuje (též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 As 143/2022 – 46). I

pokud by měl o ideální výši sankce soud oproti žalovanému odlišnou představu, nemůže tedy k její moderaci přistoupit, nebyla-li pokuta uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

28. Přiměřenost či nepřiměřenost uložené správní sankce v podobě peněžitě pokuty je pak nutno hodnotit ve vztahu k podmínkám, které jsou pro úvahu o výši pokuty primárně stanoveny zákonem, a dále pak zejména zohledněním majetkových poměrů pachatele. Se žalobcem se lze obecně ztotožnit v tom, že při individualizaci sankce je třeba zohlednit především intenzitu skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (nikoliv typovou závažnost spáchaného přestupku), a reflektovat také princip spravedlnosti. Obecně má žalobce rovněž pravdu v tom, že spodní hranice výše pokuty není pro daný přestupek stanovena, v individuálních případech se zanedbatelnou společenskou škodlivostí by proto bylo možné uložit sankci v malé výši nebo za podmínek § 43 odst. 2 zákona o přestupcích od uložení správního trestu upustit.
29. Zároveň ovšem není možné odhlédnout od toho, že každá pokuta musí působit nejen preventivně, tj. musí přimět pachatele k nápravě, resp. odradit jeho i jiné osoby od páčání obdobných deliktů, ale též represivně; tedy by měla být do jisté míry citelná a zasáhnout určitým přiměřeným způsobem do poměrů pachatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 204/2019 – 62). Je třeba zohlednit také finanční možnosti pachatele. Ve shora citovaném rozsudku ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 As 143/2022 – 46, Nejvyšší správní soud dále uvádí, že již skutečnost, že pokuta je uložena v dolní třetině zákonné sazby, do jisté míry zpochybňuje, že se jednalo o trest zjevně nepřiměřený.
30. Vztaheno k nynější věci, žalobce coby povinný subjekt dle zákona o kybernetické bezpečnosti zanedbal svou zákonnou povinnost reagovat včas na reaktivní opatření žalovaného. To nevedlo bezprostředně ke škodě v podobě skutečného narušení kybernetické bezpečnosti a žalobce zároveň nebyl provozovatelem Microsoft Exchange Server, kterého se bezpečnostní hrozba týkala. Obě okolnosti nepochybně snižují intenzitu narušení zájmu chráněného zákonem. Nicméně stále zůstává postaveno najisto, že žalobce z důvodu vlastní nepozornosti (tedy nikoliv v důsledku výjimečných objektivních okolností, ani v přímé a konkrétně popsané souvislosti s epidemií Covid-19) žalovanému neposkytl informace, které mu na základě reaktivního opatření dle zákona v rámci efektivní komunikace a případné efektivní reakce žalovaného v souvislosti s bezpečnostní hrozbou měl poskytnout. Žalovaný tedy v danou dobu neměl postaveno najisto, zda se opatření týkající se zranitelnost Microsoft Exchange Server týká také žalobce, a ke zjištění této skutečnosti musel vynaložit dodatečné úsilí. Přes existenci okolností snižujících závažnost jednání žalobce a dalších polehčujících okolností popsaných v napadeném rozhodnutí proto nelze dovodit, že škodlivost jednání žalobce je zanedbatelná.
31. Je třeba dále zohlednit, že uložená pokuta činí 15 % horní hranice sazby pokuty za uvedený přestupek a žalobce je orgánem státní správy ve věcech železničních drah s rozpočtem přesahujícím 100 000 000 Kč, pokuta tedy představuje cca 1 ‰ rozpočtu žalobce. Ani v řízení před soudem žalobce nijak nekonkretizoval a nedoložil své obecné tvrzení, že pokuta je mimořádným zásahem do poměrů žalobce, který může ovlivnit jeho fungování a plnění činností tak, že mu pro určité úkoly chybí finance. Zároveň dle krajského soudu není takovou sankcí, která by zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o její adekvátnosti a spravedlnosti. Krajský soud hodnotí uloženou pokutu vzhledem ke všem shora uvedeným okolnostem jako poměrně přísnou, nikoliv ovšem jako pokutu zjevně nepřiměřenou. Jelikož

pokuta není zjevně nepřiměřená, nemůže krajský soud její výši dle § 78 odst. 2 s. ř. s. moderovat ani upustit o potrestání.

32. Žalobce brojí také proti povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žádnou konkrétní argumentaci však v tomto směru neuplatňuje.

V. Závěr a náklady řízení

33. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. října 2023

David Raus v.r.
předseda senátu